

Libertat!

Periòdic quinzenal nacionalista

Es que
quatre fais-
tes han de
governar a
Catalunya?

Any I

Hospitalet del Llobregat, 20 de desembre de 1933

Núm. 11

Preu: 15 cèntims

Laureà Miró, 76

Suscripció: 1 pta. trimestre

La venjança catalana

En aquests moments, tendres encara, en que la sang vessada pels revolucionaris de la F. A. I. és viva i crida venjança, ens condolem de les víctimes ocasionades i com a catalans, elevem la nostra veu de protesta per un moviment tan pervers, tan caòtic que ha aconseguit enfonsar en el cor de Catalunya una nova ferida. Els fills de l'Espanya inclement, l'allau invasora i miserable que de les diverses regions de l'Estat ens pervé, novament ha destorbat la nostra vida, ha atemptat contra el que de més sant i sagrat tenim a Catalunya: la tranquil·litat, la vida pacífica de la nostra gent; d'aquella gent que pensa i treballa en català, i sols vol que la deixin lliure i tranquil·la per a estendre els seus braços, per a agermanar la humanitat tota.

Fins a quan els destins de Catalunya, han d'estar a caprici de quatre perdularis "libertarios", que no tenen, ni volen tenir cap concepte de civisme i d'humanitat? Fins a quan deixarem o permetrem aquesta allau invasora que infecta Catalunya i que és un focus virulent ací, al nostre Coll Blanc i Torrassa? Aquest pòsit infecte, per vergonya de tots els catalans, ens ha donat jorns de dol i ens en donarà molts més encara, si no repel·lim la llur actuació, posant-hi de part nostra una energia tenaç de fills de Catalunya, ferits en el més viu dels nostres sentiments.

Creiem que ja és hora de fer comprendre a tothom que els catalans no necessitem de les idees de qualsevol cap calent pervingut de terres depauperades, de terres miserables, que la seva ganduleria no li permet de cultivar. Hem estat massa tolerants vers aquesta gent, els hem deixat arrelar dins de casa nostra i avui ja veiem com de tant en tant prenen com a camp d'acció la nostra Catalunya.

I les nostres autoritats no creuen o no volen veure-hi un problema en tot això i entretant la llur manca d'activitat en temps normal ens posa en aquesta mena de carrerons sense sortida en que es troba l'Hospitalet.

En lloc del món tenim coneixement que passi el que passa ací. Un poble, uns homes, siguin de la nacionalitat que siguin, quan s'han vist amb la necessitat de desplaçar-se vers algun altre indret que no és la seva pàtria, han beneït l'acolliment que la nació els dispensa i es guarden bé prou de sumar-se com a capdavaners en un moviment revolucionari de baix estil.

Ací no; quan els catalans, que tenim el problema de la nostra independència per resoldre i meditem una revolta pacífica o armada, sempre però fits els ulls en la voluntat del poble, en la confiança de Catalunya, ens trobem amb què juguen amb les nostres vides quatre desgraciats que d'avançada saben que no compten amb la voluntat dels catalans, que al cap i a la fi, vulguis o no, som els únics que podem permetre un canvi de règim dins de casa nostra.

Estem cansats de tuteles, governamentals o revolucionàries; voldríem tenir prou força per a liquidar-les totes dues.

Entretant, però, unim la nostra protesta a la de tots els catalans conscients, i una vegada més ens dirigim a les nostres autoritats, siguin les que siguin, per tal de què, de la forma que sigui, procurin fer desaparèixer aquests focus infectes que ens tenen continuament alarmats. Contra la invasió descarada, contra la mala fe, contra la criminalitat, hem de reaccionar i contestar de la manera que sigui.

Avui dintre de Catalunya hi ha molta de gent que ens fa nosa i, aquesta gent, una de dues: o s'ha de foragitar o liquidar; d'altra manera ens exposem a que siguin ells els qui de mica en mica ens foragitin del nostre propi país, de la nostra pròpia Pàtria.

Què en treiem de poder dir que Barcelona té un milió i mig d'habitants, que l'Hospitalet augmenta enormement, si al cap i a la fi, aconsegueix augmentar-se gràcies a la gent indesitjable que de tot l'Estat Espanyol, ens pervé?

La invasió s'ha de deturar, sigui com sigui. No podem aguantar més tanta ignomínia. Tothom sap que els catalans patim molt de condescendents, de gent de pau; però quan tant i tant hom apura la nostra paciència, llavors tothom sap també que la nostra venjança és terrible, ho arrossega tot.

LA REDACCIO

Llegiu en la darrera pàgina l'enquesta que en aquest número publiquem i contesteu-la